

LBRIS | We know
CEZAR PETRESCU

NĂLUCA

REGIS

Cuprins

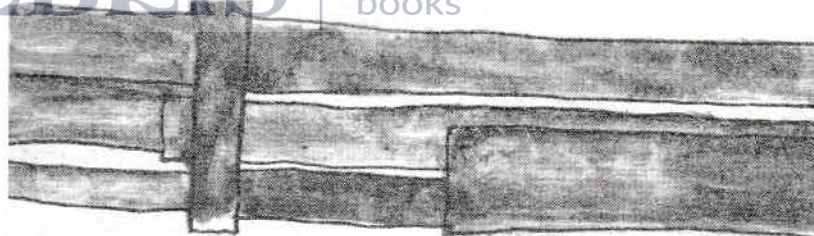
Năluca	3
Porcul prefăcut în câine.....	8
Un om cumsecade.....	11
Iscusița orbului.....	16
Câinele isteț.....	20
Ciobanul și hangiul.....	24
Cu zmeul.....	31
Niculae la pepeni.....	36
Cuibul de păsărele	41
Măgarul blestemat	47
Isprava lui Țurlui	50
Școala din Ponoare.....	56
Plecarea la munte	80
Năluca și lacrimile lui Neghinița.....	87

Când pădurarul a adus-o din codru, era un pui mic și fricos. Cu ochii mari și umezi, se uita rugându-se la toți, gata să fugă.

Dar cu vremea se îmblânzi. Înțelese că nimeni nu-i voia răul. Începea să vină singură la donița cu lapte. Ziua stătea ascunsă în tufișurile de zmeură din livadă. Seara răspundea la chemarea noastră, când îi întindeam câte o bucată de zahăr.

Fiindcă fugea atât de sprinten, tata a botezat-o „Năluca”. Iar Naluca își cunoștea numele. Toate vietățile din ogradă: câinii, păsările și pisicile erau acum disprețuite de noi. N-aveam altă grijă decât de Năluca. „Ce face Năluca?” „Unde s-a ascuns Năluca?” „I-a dat cineva lapte astăzi?” Așa a crescut în mijlocul nostru.

Tata spunea chiar că s-a îmblânzit prea repede. Parcă îi părea rău că o vede amestecându-se laolaltă cu toate animalele domestice și că a uitat atât de repede libertatea pădurii.

E adevărat că uneori se oprea sub umbra nucilor din livadă, cu urechile ciulite și cu nările umflate în vânt. Mirosea adierile aduse din poienile codrului. Atunci, ochii ei erau mai umezi și pășea mai încet, cu botul în pământ. Năluca era tristă. Nu mai răspundea la chemările noastre. Nici nu voia să se atingă de bucata de zahăr pe care i-o întindeam în palmă. Într-o seară, când cineva a uitat poarta deschisă, Năluca a fugit. A doua zi, culcușul era gol.

În zadar am căutat-o toți în grădină. În zadar am nădăjduit că poate se întoarce la donița cu lapte. Năluca plecase pentru totdeauna. Livada a rămas tăcută. Nu mai răsuna de fuga noastră, când ne jucam de-a ascunsul cu puiul de căprioară.

Ne-am întors iarăși la jocul cu pisicile și cu câinii. Iar vietățile domestice parcă spuneau:

„Vedeți? Tot la noi ați revenit. Numai noi suntem credincioase casei. Oricât ne alungați și ne chinuiți, noi rămânem aici, unde ne-am născut și unde vom muri.”

Cu încetul, Năluca a fost uitată.

Aseară, mă întorceam cu tata de la Prisaca Mărgineanului, prin pădure.

Ziua cernuse o ploaie mărunță. În frunze, picăturile atârnav ca strălucitori cercei de cleștar. În razele soarelui jucau țânțarii de aur. În afară de sunetul lor subțire de aripi, nu se auzea niciun zgomot. În toată pădurea domnea o tăcere mare și rece, ca într-o biserică.

Deodată, în calea noastră, pe cărare, a apărut o căprioară. Am tresărit și noi. A tresărit și ea. Era o arătare atât de neașteptată!

Tata a șoptit:

— E Năluca!

Era, într-adevăr, Năluca. Fără să-mi dau

LIBRIS | We know books
seama, am întins pumnul strâns, așa cum o ademeneam altădată cu bucata de zahăr ascunsă. Căprioara șovăi o clipă. Se apropie, cu sfială. Poale își amintea și ea. Mai erau câțiva pași. Aproape să-i netezesc botul umed. Să-i prind gâtul cenușiu. Să-i mângâi capul mic pe care și-l supunea dezmierdărilor odinioară. Câțiva pași încă. Doi. Unul...

Și deodată, Năluca nu se mai uită în ochii mei. Privi îndărăt, în codru. Se răsuci scurt, pe picioarele subțiri, și zvâcni în goană, spre adâncul codrului. Înaintea noastră nu mai rămâneau decât crengile tremurând. Stropii din frunze, scuturându-se ca lacrimile.

Mâna întinsă după umbra ei a căzut neputincioasă.

Poteca pădurii ni s-a părut deodată atât de tristă! ... Iar înserarea parcă s-a posomorât.

Porcul prefăcut în câine

Pe vremea aceea, Transilvania era despărțită de România. La hotar păzeau grăniceri unguri cu mare asprime și nu lăseau să treacă, dintr-o parte în alta, nimic de mâncare.

Un român, care avea rude dincolo, în Ardeal, veni într-o zi cu o desagă în spate. Când vru să treacă granița, vameșul îl opri:

— Stai, ce ai în desaga?

— Ce să am? Un câine!

— Nu te cred. Desfă desaga să văd...

— Domnule vameș, dacă desfac desaga are să fugă câinele și am să-mi pierd toată ziua gonind după el, să-l prind.

— Haide! N-am vreme de stat de vorbă. Desfă desaga sau întoarce-te acasă.

Românul desfăcu desaga. Din ea țâșni, într-adevăr, un câine, care o zbughi la goană înapoi, spre casă.

Omul se scărpină în cap și se întoarce spre vameș:

— Vezi? Tocmai ce spuneam că o să se întâmple s-a întâmplat, domnule vameș. De-acuma am ce umbla după el.

— Ce să-ți fac? grăi vameșul. Pe voi nu mai știe nimeni când să vă creadă și când nu.

Românul porni spre casă, chipurile după câine. Dar cum ajunse acasă, prinse, în loc de câine, un purcel grăsun, pentru neamurile nevoiașe de peste graniță. Îl îndopă cu miez de pâine înmuiat în rachiu, ca să adoarmă și să nu mai guițe, îl puse în trais-

LIBRIS | We know books
tă și se întoarse la vamă. Când ajunse, vameșul nu-l mai întrebă ce are în desagă, și-i spuse:

— Haide, treci și nu mai dezlega desaga, că te pomenești că iar îți fuge câinele.

Românul mulțumi. Dădu ziua bună și trecu.

Seara, când se întoarse, desaga era goală.

— Se vede că iar ai scăpat câinele! se miră vameșul.

— Taman așa! spuse românul. L-am scăpat în cuptor, mânca-l-ar fript cine-l are!

Un om cumsecade

Ștefan Boloboacă și Neculai Paraipan din Urecheni se întorceau de la târg. Prin pădurea cea mare de la Topolița, tot vorbind de una și de alta, Neculai spuse:

— Cumetre Ștefane, noi avem o răfuială mai veche, pe care îmi pare că ai cam uitat-o.

— Ce anume? se prefăcu a nu pricepe Ștefan Boloboacă, privind într-o parte.